BIBLIOTECA DE VULGARISARE
a Fundației Culturale din Vălenii-de-Munte „CUVÎNTUL” No. 9.

N. IORGA

EMINESCU

= EL, GENERAȚIA LUI ȘI GENERAȚIA NOASTRĂ =

www.dacoromanica.ro

O conferință
la București.

BIBLIOTECA DE VULGARISARE
a Fundației Culturale din Vălenii-de-Munte „CUVÎNTUL” ✣✣ No. 9.

N. IORGA

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

EMINESCU

1929

= EL, GENERAȚIA LUI ȘI GENERAȚIA NOASTRĂ =

www.dacoromanica.ro

O conferință la București.

BIBLIOTECA DE VULGARISARE
a Fundației Culturale „CUVÎNTUL" din Vălenii-de-Munte

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

No. 9.

N. IORGA

EMINESCU

— EL, GENERAȚIA LUI ȘI GENERAȚIA NOASTRĂ —
— O conferință la București —

Doamnelor și Domnilor,

Am ascultat cu cea mai mare plăcere invitația ce mi s'a făcut de a lua parte la această comemorare a lui Eminescu.

Pentru generația de acum Eminescu poate fi un mare poet, pentru generația mea este mult mai mult decît atît. El este însuși educatorul, însuși creatorul gîndurilor înalte și nobile în generația din care fac parte. Nu pot să exprim în de ajuns tot ceia ce această generație datorește aceluia care a întrecut cu mult margenile date celui mai mare poet prin aceia că nu din gustarea, ci din pătrunderea adîncă a poesiei lui a izvorît o direcție sufletească pentru această generație cinstită, pentru această generație bună.

Așa încît trezim din nou pe Eminescu în mijlocul unei generații care are nevoie de un îndreptar. Atîtea curente vin din atîtea părți și atîtea seducțiuni din atîtea direcții —, seducțiunile acestea îmbracă de multe ori forme literare atrăgătoare, adesea cu atît mai atrăgătoare, cu cît mai nesănătoase —, așa încît drumul către Eminescu este însuși drumul către sănătatea acestui popor.

Acesta trebuie să fie în rîndul întîiu sensul comemorării lui Eminescu.

Fiindcă eu nu am altă calitate decît aceia de a fi

www.dacoromanica.ro

trăit în timpul cînd influența lui Eminescu a venit peste noi și a transformat cu desăvîrșire acest tineret, cred că acele puține cuvinte cu care mă simt dator la începutul acestui ceas de comemorare trebuie să atingă influența pe care Eminescu a exercitat-o acum patruzeci de ani. Eu nu sînt aici în calitate de critic (și în calitate de critic dogmatic mai puțin decît orice), nici în calitate de literator, mergînd pe drumurile pe care se strecoară poesia în ziua de față, drumuri care, sincer, nu-mi plac. În momentul *cel mai* de față, ca să fiu precis fiindcă sînt representanți demni de toată lauda și unul dintre cei d'intăiu se află chiar aici (oratorul se îndreaptă spre poetul *Nichifor Crainic)*, pe care îl socot printre tinerii chemați să exercite o influență binefăcătoare asupra sufletului acestui popor. Îmi place s'o spun foarte limpede aici și cu dînsul de față (aplause unanime) Pot să fie deosebiri între felul cum apreciază el și cum apreciez eu împrejurări și curente deosebite, aceasta nu mă împiedecă de a regăsi pe poetul care, oricît și oricînd, supt fațada altei gazetării, este pentru mine cel care va rămînea peste toate gazetăriile presentului și viitorului (aplause puternice).

Doamnelor și Domnilor,

Mi-ar fi plăcut ca, în loc să vorbească astăzi un martor al întronării, al înscăunării lui Eminescu— așa cum se înscăunau odinioară Domnii noștri— în mijlocul generației mele, să fi vorbit cineva din generația precedentă, cineva dintre aceia cari acum sînt aproape dispăruți și cari l au văzut ridicîndu-se pe dînsul. Ei v'ar fi putut spune o mulțime de lucruri, și păcat că acei cari le știu au murit fără să le fi spus (eu cred că tot ceia ce știe un om este dator față de societatea în care trăiește ; niciun scrupul de estetică nu poate să-l împiedece de a dărui societății în forma în care este capabil tot ceia ce știe ; nimeni nu trebuie să țină un tesaur numai pentru dînsul. Le-ai căpătat de la societate, trebuie să le dai societății, trebuie să le dai trudindu-te să li afli forma cea mai potrivită cu sufle-

www.dacoromanica.ro

tul tău). Păcat că generația lui Eminescu a scris atît de puțin despre dînsa și despre dînsul!

La Francesi se scriu prea multe memorii, se păstrează în mare parte multe vorbe neautentice în documente contemporane. Cu toate acestea ce plăcere este a cunoaște cineva orice epocă din istoria Franciei pe basa acestor mărturii contemporane!

Pe cînd, în materie de biografie, asupra formării spiritului lui Eminescu, ce avem noi la îndemînă? Unde, afară de ceva note ale lui Stefanelli, este studentul din Cernăuți, Blaj sau Viena care să fi scris ceva despre mediul acesta atît de interesant și unic și asupra oamenilor cari s'au format în aceste centre?

Păcat pentru valoarea lor și păcat pentru că s'au dus odată cu dînșii aceste lucruri atît de interesante, care nu se pot reconstitui acum de către niciun istoric!

Cum aș putea face eu deci ca să ajung la zguduirea cu totul transformatoare pe care Eminescu a exercitat-o asupra noastră, aceia cari ne apropiem acum de vrîsta — și este dureroasă pentru cine nu vede nimic în urma lui — de vrîsta de șaizeci de ani și cari vedem în Eminescu sintesa cea mai neașteptată și cea mai deplină a unor influențe venite din locurile cele mai deosebite și creînd în adîncimile sufletului forme noi?

Sintesa însăși este un merit. Cînd elementele sînt unitare, meritul este mare; dar, cînd elementele sînt luate din culturi deosebite și sînt topite în adîncul unui suflet, fără a lăsa să se mai vadă la suprafață nicio urmă a deosebirii, fără îndoială că în acest cas sintesa are o valoare extraordinară, cum este și cașul lui Eminescu

Este omul care a cunoscut mai bine ca oricine țara lui. De obiceiu, cînd e vorba de marii noștri învățați, se găsesc multe cuvinte de laudă. Dimitrie Cantemir, Hasdeu au știut de sigur foarte multe lucruri, cunoștințile lor însă au rămas ca lucruri învățate și de învățat, n'au fost transformate de întreaga lor personalitate.

www.dacoromanica.ro

Nimic mai greu însă decît să transformi totul prin sufletul tău: până la un rînd scris într'o gazetă, până la o vorbă spusă pe stradă totul să presinte aceleaşi trăsături fundamentale şi organice. Omul cel mai bine înzestrat este acel care nu pierde nimic din tot ce-i dă viaţa.

Cine poate, cu vremea, să facă aceasta în mod instinctiv, se îmbogăţeşte din tot ce este în jurul lui. Îmbogăţirea aceasta, care transformă în piatră preţioasă, arsă în flăcările puternice ale sufletului, tot cărbunele căzut înaintea lui şi care devine astfel diamantul interior de fabricaţie sufletească proprie, aceasta denotă o personalitate.

Hasdeu a fost un mare istoric, care a ştiut multe lucruri şi a avut mari merite. El nu a ajuns însă la o îmbogăţire prin tot ceia ce a cules în afară. Ştiu, lumea se duce şi astăzi la *Răzvan* şi *Vidra*, dar găsesc că e o piesă absolut demodată: ca tendinţă, ceva din articolele din gazetă ale veacului trecut, îmbrăcate în tipuri, şi acelea exagerate şi lipsite de adevăr istoric, ca Vidra, care face opoziţie guvernului tiranic, precum o făcea Hasdeu guvernelor din vremea sa.

Aceasta este piesa lui Hasdeu. În poesia lui săracă nu tremură nimic din viaţa populară a Moldovei. Este un lucru cules şi presintat în forma oarecum îngrijită pe care trebuie s'o păzească orice om învăţat. Asemenea lucruri adunate însă nu te prind, nu te vrăjesc aşa cum te prinde şi te farmecă cel din urmă vers neterminat al lui Eminescu.

Se crede, în timpurile noastre, că este de ajuns un oarecare simţ al ritmului, o oarecare cunoştinţă a cuvintelor rare şi mai ales o anumită atitudine sfidătoare pentru a face poesia bună.

Mă uimesc adolescenţii „perverşi" cari au descoperit vre-o zece feluri de a se sinucide, cari toţi cunosc perfect Iadul şi se coboară în adîncurile lui demonice. Şi, de obiceiu, această specie de poet este o făptură foarte nevinovată, care nu va face nenorocirea nimănui şi care va atinge cu bine, fiţi siguri, cel puţin vrîsta

www.dacoromanica.ro

mea. Dar în atmosfera timpului este ca un fel de chemare către „junele pervers", ai cărui învăţători, foarte dibaci, n'au avut însă niciodată un sentiment de exprimat în versuri şi niciun prisos de viaţă interioară care să facă necesară poesia. Iar o literatură se face din prisos de viaţă, şi nu din sudorile ce-şi stoarce acel care umblă după rime neobişnuite. Şi trebuie o bogăţie extraordinară pentru a îndrăzni să creezi în domeniul literaturii, care este *viaţă pentru altul.* Iar, dacă literatura este viaţă pentru altul, nu o pot da, firește, toţi anemicii aceştia cari îşi oferă în zădar sîngele pentru trasfusiuni nereuşite (ilaritate).

În faţa lor, viaţa lui Eminescu şi activitatea lui Eminescu: o viaţă care nu samănă cu aceia a modernilor şi o activitate care numai prin blasfem poate fi pusă lîngă un anumit modernism pervers.

Poesia aceasta s'a hrănit dintr'o cunoaştere fără pereche a fondului românesc propriu. N'a fost om care să cunoască mai bine viaţa românească din toate provinciile şi scrisul românesc din toate timpurile.

Poesia, lui care pare une ori aşa de greu muncită ca formă, se apropie de poesia populară. Dacă şi-ar da cineva samă de cîtă lectură şi cîtă cugetare se găseşte în cuprinsul acestei poesii chiar atunci! Este în această poesie ceva din tot farmecul Moldovei-de-sus. Cine nu cunoaşte această Moldovă de-sus, să se grăbească să o vadă până ce nu se „bucureştenisează" complect.

Nu vă voiu arăta ce am cules noi, generaţia noastră, din părţile acestea foarte de sus ale Moldovei, unde trăieşte o rasă zdravănă trupeşte şi viguroasă sufleteşte; — şi ar fi de dorit să-şi păstreze multă vreme aceste însuşiri. Eminescu a mai cunoscut Bucovina, pe vremea cînd era represintată altfel decît prin preoţi oficialisaţi şi prin învăţători învrăjbiţi de politică de mai tărziu. El a cunoscut altă Bucovină: a cunoscut pe ţeranii aceia pe cari înainte de Unire i-am apucat şi eu. Îmi aduc aminte de o veghe de Paşti la mănăstirea Putna, cînd preotul la miezul nopţii a apărut în mijlocul bi-

www.dacoromanica.ro

sericii cu lumina şi tot lăcaşul sfînt era plin de ţeranii aceştia înalţi cu plete lungi pe umeri, încinşi cu chimire peste cojoacele noi, cari stăteau răzimaţi în strane cum s'ar fi răzimat pe vremuri boierii ţerii, într'o linişte care avea ceva din maiestatea timpurilor eroice; ei aşteptau cu o pietate vitează să iasă lumina din altar, şi parcă sufletul lui Ştefan însuşi s'ar fi înălţat de supt lespezi ca să arăte drumurile viitorului fiilor Bucovinei, strînşi împrejurul mormîntului său.

Eminescu a cunoscut înainte de toate *această* lume. Dar el a cunoscut admirabil şi tot Ardealul, în special Ardealul Blajului de odinioară, Ardealul acela în care cea mai mare ambiţie a unui tînăr era să ajungă preot în satul lui, cel mult un avocat care să poată rosti un cuvînt pentru naţia lui.

Şi de acolo el a trecut la Viena. Viena de odinioară putea represinta poporul românesc de pretutindeni. Erau atîţia Romîni acolo, încît capitala aceasta a Austriei putea sămăna în parte şi cu un oraş românesc.

Dar el a trăit nu numai viaţa tuturor regiunilor noastre româneşti, ci şi viaţa tuturor *claselor* poporului românesc.

A trăit viaţa ţeranului la tatăl lui la Botoşani. O tradiţională viaţă patriarhală, pe care am cunoscut-o şi eu în anii miei de copilărie. Între arendaşi şi ţerani era acolo un fel de legătură de colaborare şi o legătură de colaborare morală, căci nu erau deosebirile care s'au stabilit acum între o clasă şi cealaltă.

Se vorbeşte foarte mult de clasă în timpul nostru. Dacă este un popor la care clasa să nu aibă niciun sens, acesta este poporul nostru. Şi să-şi aducă aminte cineva vorbele lui Dimitrie Cantemir: Moldova e o ţară în care orice ţeran poate să ajungă Logofăt Mare şi în care orice fiu de Logofăt Mare poate să ajungă ţeran. Aşa era atunci, şi aşa este şi astăzi. Cine îşi închipuie că numai „clasele" de astăzi împiedecă în ridicarea lor pe cei capabili n'are decît să meargă, de exemplu, în Franţa şi să vadă cine poate ajunge în învăţămîntul secundar şi cine poate răzbi până la învăţămîntul uni-

www.dacoromanica.ro

versitar ; făcînd comparația, va vedea cît de ușor se ridică prin muncă harnică, aici, cineva pănă în cele d'intăiu rînduri. Și este bine așa, căci avem sînge proaspăt mereu înoit prin vigoarea pe care o dă feciorilor de țerani aierul larg al munților și cîmpiilor (aplause puternice).

Eminescu a fost, se poate zice, acasă la dînsul țeran între țerani, cum se obișnuiește în Moldova-de-sus și cînd petreceam anii miei de adolescență undeva prin Dorohoiu, în mijlocul acestor oameni, vorba lor era vorba mea, gîndul mieu era gîndul lor. Pe acolo n'a fost și cred că nu este deosebirea aceia dintre oamenii cari au proprietatea pămîntului și aceia cari dau numai munca lor.

Și, după aceia, existența lui săracă de sufleur, viața aceia plină de sinceritate unde gîndirea nu este stăpînită de ipocrisie ca în cercurile de sus, și unde omul este liber și întreg. A trăit și altă viață: a fost redactor de gazetă, lucrînd alături de tipografii lui.

În timpurile noastre se întîmplă să se organiseze pe base capitaliste o gazetă, în redacția căreia se coboară din cînd în cînd directorul din automobil ; dar înainte nu era așa: cum la Iași, în timpul refugiului nostru, cînd lucram la gazetă scriitori și tipografi aproape laolaltă și se întîmpla să și moară cîte cineva dintre noi, dar lucrul mergea mai departe. Aceasta e viața pe care am dus-o cei cari represintam opinia publică atunci. Nicăiri Eminescu n'a fost un isolat într'o clasă ; ce a trăit, a trăit nu numai din nevoie, ci fiindcă așa i-a plăcut lui să trăiască, între oameni fără deosebire de clasă și de pregătire intelectuală. Pregătirea cuiva nu este scrisă într'o diplomă: aceasta și-o face fiecare în fiecare moment al vieții lui, potrivit cu inteligența pe care i-a dat-o Dumnezeu și cu posibilitățile lui. Diplomele au autoritate pentru aceia cari le primesc, dar noi cari le împărțim știm cît valorează (ilaritate). Omul deștept este deștept din mila lui Dumnezeu.

Trăind, așa dar, cu oameni din toate locurile și din toate clasele, Eminescu a trăit și cu Romînii din

www.dacoromanica.ro

toate vremile. Pe vremea aceia era un curent junimist, un curent de critică operînd cu o logică perfectă în judecarea operelor literare, dar, trebuie s'o spunem, neacordînd un preț extraordinar vechii noastre literaturi din cărțile bisericești și manuscriptele scoase din us. Cum puteau mîndrii doritori de perfecțiune să se oprească la asemenea încercări stîngace! El însă a avut curajul, el singur din toată generația, să iubească aceste însemnări, aceste zapise și hrisoave și să se găsească fericit în mijlocul lor Profesorul de literatură romînă este *obligat* astăzi să se ducă la izvoarele noastre literare; aceasta este pînea lui de toate zilele și, une ori, mijlocul lui de întrare la Universitate. Dar e vorba aici de cineva care nu avea ambiții academice care nu era silit să facă așa, care putea liber să-și arăte disprețul de estet rafinat pentru vechile vremuri modeste. El însă s'a coborît în adîncimea acestei vechi literaturi și a trăit în fiecare carte; fiecare rînd din ele i-a zis ceva. Și vă asigur pe d-voastră, cărora împrejurările vieții nu v'au îngăduit să vă duceți des la aceste izvoare de lumină adevărată, că nu este pagină din vechile noastre manuscripte și tipărituri și nu este bucată care să nu fie o adevărată lecție de limbă pentru graiul de astăzi.

Limba aceasta nu era limba nelucrată a maselor populare, ci era, din potrivă, o limbă înfățișînd sintesa dintre graiul popular și vechea literatură grecească. Fiindcă în această limbă veche românească s'a tradus literatura teologică grecească, și este mult mai ușor să traduci pentru un foileton un roman frances la modă decît să preferi ceia ce gîndirea creștină a avut de la început mai adînc și mai subtil. Și călugării de la 1700 erau niște mari alcătuitori ai scrisului românesc, după ce în românește se putuse traduce, înainte de 1650, Herodot.

Această literatură a cunoscut-o Eminescu, toată, înaintea lui Gaster și înaintea lui Hasdeu. El s'a cufundat în această limbă — i-a descoperit toate tainele —: a fost astfel ucenicul rîvnitor al tuturor scriitorilor pe

www.dacoromanica.ro

cari ni i-au lăsat veacurile cu mai puțin noroc decît al nostru.

Eminescu, pe lîngă această admirabilă pregătire, a mai avut și o alta, care in generația lui a fost tiranica influență a Apusului. Influența aceasta a fost însă pentru el altceva decît pentru ceilalți. Asupra celorlalți, cînd a fost influența grecească, Conachi începător nu putea scrie decît imitînd pe Atanasie Cristopulo. Cînd a venit vremea influenței francese, Alecsandri nu putea să cînte decît după moda parisiană a vremii, cu acea superficială armonie pe care o dau rimele ușoare, făcute din diminutive. Se vede foarte lesne că aici avem a face cu aburii ultimi ai romantismului frances. Cînd a venit influența germană, aceasta s'a simțit imediat la aceia cari și-au făcut cîțiva ani de studiu în Germania, precum, cînd venise din Italia Asachi, — un foarte adînc poet, pe care nu-l înțelegem noi în de ajuns —, imediat s'a văzut că el este un scriitor de școală italiană.

La Eminescu toate influențele străine, culese din toate părțile, s'au unit între dînsele, păstrînd caracterele pe care le aveau, dar și adaptîndu-se perfect fondului propriu al tradiției românești.

Nimeni n'a cetit mai multă literatură latină și grecească veche, nimeni n'a cetit mai multă literatură germană si francesă nouă. Multă vreme nu s'a știut cît este la el și din Vigny, cît de mult, în *Rugăciunea unui Dac*, vine de la *Moïse* al acestuia, cînd spune:

Je suis puissant, Seigneur, mais triste et solitaire,
Laissez-moi m'endormir du sommeil de la terre!

Cunoscînd literatura actuală pe lîngă literatura veche, el s'a cufundat într'un moment și în lumea aceia, neștiută de contimporani, care trăiește în străvechea literatură vedică.

Și pe urma acestei formidabile munci de erudiție a ajuns el abia să-și călească poesia lui. Ea apare astfel ca ieșită din topirea celor mai nobile metale, o aramă din Corint în care și-au dat partea cele mai frumoase

www.dacoromanica.ro

statui din metalele cele mai prețioase ale antichității și ale timpurilor moderne. Așa se face poesia, muncind (aplause puternice). Așa se face *marea* poesie. Și o spun aceasta tineretului în care se cuprinde mai mult talent decît ni închipuim noi. Eu, pe lîngă școala, pe care o servesc de aproape patruzeci de ani, am încercat și o școală liberă acolo la mine, la țară, și nu este an în care să nu descopăr talente înaintea cărora stau uimit. Acum în urmă, dădusem unei fete din Basarabia să cerceteze o bucată și să-mi scoată cuprinsul și mi-a dat o lucrare de analisă literară, care, cu puține schimbări, ar putea să treacă foarte bine într'o revistă.

Sînt atîtea talente! Să nu lăsăm aceste talente să se irosească în lene și pretenție, în lenea care provoacă pretenția și în pretenția care nu încurajează decît lenea. *Orice operă literară este* răbdare, este trudă dureroasă.

Și, cu cît pare mai ușor versul cristalin și delicat, cu atît închide mai mult din sforțarea aceasta a sufletului întreg, din jertfa care se aduce întreagă *Dumnezeului inspirației eterne* (aplause puternice, îndelung repetate).

Și noi ne am găsit de-odată, cînd aveam vre-o șaisprezece ani, înaintea acestei formidabile poesii. Eram deprinși doar cu recitarea școlară a versurilor lui Alecsandri, „Sentinela romînă", „Sergentul din Vasluiu"; eram hrăniți cu această bună și surîzătoare poesie, care prinde foarte bine într'un salon cu mobilă îmbrăcată în rips, cu un lampadar frumos la mijloc, supt lumina căruia este masa pe care jucătorii de cărți înseamnă cu creta cîștigul și pierderea, și unde apare servitoarea de la țară (era „frumos" să fie de la țară) purtând tablaua cu dulcețuri de chitră și cu păharele aburite, care au aierul totdeauna că sînt înghețate. Da, ne-am găsit în fața noastră cu una din acele poesii care nu admit surîsul de salon: *sau neînțelegere absolută sau suprimare totală.*

Ne-am zbătut puțin; și eu am trecut prin această

www.dacoromanica.ro

crisă. La început cartea lui părea bătută cu șepte peceți. Pe urmă, de-odată, sufletul s'a deschis cu totul și *ne-am mirat cum nu ne-am înțeles de la început.*

A fost atunci pentru noi un drum al Damascului. Mergeam ca Saul acela care nu înțelegea Cuvîntul. Și de odată a venit puternic această inexorabilă lumină și cu toții ne-am lăsat la pămînt înaintea zeului care trecea. Și zeul acesta n'a ieșit niciodată din sufletul nostru, și noi și toată generația noastră sîntem înainte de toate *ai lui.* Limba lui o vorbim, gîndul lui îl avem, și viața lui curată de muncă închinată țerii noastre, viața aceasta de jertfă, desprețuind satisfacțiile materiale și ignorînd preocupările de interese particulare, viața lui o trăim (puternice aplause unanime, îndelung repetate).

Aceasta vouă, tineret, v'o înfățișăm. Voiți de dînsa, fericită țara în care trăiți și părinții cari v'au născut! (aplause prelungite).

---

www.dacoromanica.ro

Din BIBLIOTECA DE VULGARISARE au apărut până acum următoarele numere:

		Lei B.
No. 1.	*Originea şi sensul democraţiei,* cursuri ţinute la Universitatea Populară din Vălenii-de-Munte, de *N. Iorga*	10.—
„ 2.	*Războiul de independenţă 1877-8,* cursuri ţinute la Universitatea Populară din Vălenii-de-Munte, de *N. Iorga*	4.—
„ 3.	*B. P. Hasdeu (cu prilejul comemorării lui la Cîmpina),* din conferinţa ţinută la Ateneul de acolo (28 August 1927) de *N. Iorga* . . .	5.—
„ 4.	*Strămoşii noştri,* cursuri ţinute la Universitatea Populară din Vălenii-de-Munte, de *G. G. Mateescu,* conferenţiar la Universitatea din Cluj . . .	8.—
„ 5.	*Trei conferinţe ardelene,* ţinute la Cluj, Zalău şi Careii-Mari (Septembre 1927), de *N. Iorga.* .	5.—
„ 6.	*Două conferinţe: 1. Romînii pe malul drept al Dunării. 2. Muncă, lucru, plăcere?,* ţinute la Constanţa şi Galaţi în Octombre 1927, de *N. Iorga.*	6.—
„ 7.	*Şcoală şi industrie,* două conferinţe ţinute la Sibiiu şi Moreni în 1927, de *N. Iorga* . .	6.—
„ 8.	*Două conferinţi istorice,* ţinute la T.-Severin şi Botoşani în 1927, de *N. Iorga*	6.—

Orice cereri se vor adresa Administraţiei Fondului „Cuvîntul" la Vălenii-de-Munte.

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

INST. DE

www.dacoromanica.ro

Prețul: **8 lei.**

Așezămîntul tipografic «Datina Românească», Vălenii-de-Munte.

www.dacoromanica.ro